

Full diocesà

18 de gener del 2015

p4 –Entrevista als delegats episcopals per a la Família i la Vida

p6 –Comença l'octavari de pregària per la unitat dels cristians

Després de combregar

«Els minuts que vénen després de la comunió són els més preciosos que tenim en les nostres vides. Són els minuts més propicis per a tractar amb Déu i per a comunicar-nos el seu Amor» (Sta. Maria Magdalena de' Pazzi).

No podem combregar de qualsevol manera, no podem combregar i estar pendents, superficialment, de qui es posa a la cua, de qui combrega i de qui no, de com el sacerdot purifica la patena i el calze... i molt menys distreure'ns parlant o fent comentaris. Tenim el Crist Eucaristia en el nostre interior i tots hem de pregar després de rebre'l, amb oracions apreses de memòria o amb les paraules que ens surtin del cor, però sobretot hem de fer un esforç de recolliment i ajudar els altres a fer-lo.

L'acte de la comunió és transitori, però l'efecte que el sagrament produeix en l'ànima –la unió amb Déu– és permanent. La nostra acció de gràcies a llarg termini ha de contemplar el fet que, essent l'Eucaristia el sagrament de la unió amb Déu, hem de romandre amb Crist perquè ell sigui amb nosaltres. En el temps posterior a la recepció de l'Eucaristia, cal que ens inflamem d'amor a Aquell que hem rebut, per tal d'unir-nos-hi més i més. Un moment que no hem pas de viure individualment. Unint-nos a Déu en Jesucrist, sortim de nosaltres mateixos per seguir el seu mateix camí: el servei desinteressat als altres i el camí de la caritat fraterna.

«No sabeu que els vostres cossos són membres de Crist?»

Diümenge II durant l'any / Cicle B

Lectura del primer llibre de Samuel

En aquell temps Samuel, que encara era un noi, dormia en el santuari del Senyor, on hi havia l'arca de Déu. El Senyor el cridà, i Samuel respongué: «Aquí em teniu.» Corregué cap a Elí i li digué: «He sentit que em cridàveu. Aquí em teniu.» Elí replicà: «No t'he cridat pas. Vés-te'n a dormir.» I el noi se n'anà a dormir. El Senyor el tornà a cridar, i Samuel s'aixecà, anà on Elí dormia i li digué: «He sentit que em cridàveu. Aquí em teniu.» Elí replicà: «Fill meu, no t'he cridat pas. Torna-te'n a dormir.» Samuel encara no sabia reconèixer el Senyor, la paraula del Senyor encara no se li havia revelat. Per tercera vegada el Senyor cridà Samuel, i ell s'aixecà, anà on Elí dormia i li digué: «He sentit que em cridàveu. Aquí em teniu.» Llavors Elí comprengué que era el Senyor qui cridava el noi, i digué a Samuel: «Vés a dormir i, si et torna a cridar, digues-li: "Parleu, Senyor, que el vostre servent us escolta."» El Senyor es presentà i el cridà com les altres vegades: «Samuel, Samuel.» Ell li respongué: «Parleu, que el vostre servent us escolta.» Samuel es va fer gran. El Senyor l'afavoria sempre i no deixà de complir mai cap de les seves profecies.

(3,3b-10.19)

Salm responsorial

«Déu meu, vull fer la vostra voluntat.»

(Salm 39)

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, el cos no és per a fornicar, sinó per al Senyor, i el Senyor, per al cos. I Déu, que ressuscità el Senyor, també ens ressuscitarà a nosaltres amb el seu poder. ¿No sabeu que els vostres cossos són membres de Crist? El qui s'uneix al Senyor forma amb ell un sol esperit. Fugiu de la fornicació. Els altres pecats que l'home comet són exteriors als seu cos, però el fornicador pecca contra el seu propi cos. ¿No sabeu que els vostres cossos són el santuari de l'Esperit Sant que heu rebut de Déu i que resideix en vosaltres? No sabeu que no sou vostres? Déu us ha adquirit a un preu molt alt: glorifiqueu-lo en el vostre cos.

(6,13c-15a.17-20)

Lectura de l'evangelí segons sant Joan

En aquell temps Joan estava amb dos dels seus deixebles i, fixant-se en Jesús que passava, digué: «Mireu l'anyell de Déu.» Quan els dos deixebles van sentir que Joan deia això, van seguir Jesús. Ell es girà i, en veure que el seguien, els preguntà: «Què voleu?» Ells li digueren: «Rabí», que vol dir 'mestre', «on us allotgeu?» Jesús els respon: «Veniu i ho veureu.» Ells hi anaren, veieren on s'allotjava i es quedaren amb ell aquell dia. Eren vora les quatre de la tarda. Un dels dos que havien sentit el que deia Joan i havia seguit Jesús, era Andreu, el germà de Simó Pere. El primer amb qui Andreu es trobà fou el seu germà Simó, i li digué: «Hem trobat el Messies», que vol dir 'l'Ungit'. I l'acompanyà on era Jesús. Jesús se'l mirà i li digué: «Tu ets Simó, fill de Joan. Tu et diràs Quefes, que vol dir Pedra.»

(1,35-42)

«Era el Senyor qui cridava el noi, i digué a Samuel: «Vés a dormir i, si et torna a cridar, digues-li: "Parleu, Senyor, que el vostre servent us escolta"»

Deixebles missioners

Joan Mir i Tubau, prev.

El papa Francesc en la seva exhortació apostòlica «La joia de l'Evangelí» ens diu que el baptisme ens ha convertit en deixebles missioners. I ens convida a posar en pràctica això que ja som per gràcia de Déu.

La lectura primera i l'evangelí d'aquest diumenge ens donen les claus per a desplegar aquest compromís baptismal. Cal emprendre un camí que demana unes actituds que s'han de mantenir sempre despertes: —**Tenir set de Déu, buscar-lo:** El noi Samuel era en el santuari del Senyor, on hi havia l'arca de Déu; i els dos deixebles de Joan Baptista desitgen trobar-se amb el Messies.

—**Fer cas dels testimonis:** Samuel accepta el guiatge del sacerdot Elí: «Si et torna a cridar, digues-li: Parleu, Senyor...»; i els dos deixebles accepten el testimoniatge de Joan Baptista: «Mireu l'Anyell de Déu.»

—**Ser deixeble, fer experiència de la proximitat de Déu:** «Parleu, Senyor, que el vostre servent us escolta», diu Samuel; i els dos deixebles van seguir Jesús i «es quedaren amb ell aquell dia.»

—**Ser missioner: comunicar l'experiència viscuda:** «El Senyor afavoria sempre Samuel i no deixà de complir mai cap de les seves profecies.». Andreu comparteix la seva descoberta espiritual amb el seu germà Simó: «Hem trobat el Messies», i, tot seguit, «l'acompanyà on era Jesús.»

Samuel i Andreu esdevenen deixebles missioners. Nosaltres ja en som per la nostra condició de batejats. Cal, doncs, actuar en conseqüència. Diguem amb Samuel: «Aquí em teniu.»

La imatge

Clau de volta, s. XI, monestir de Santa Maria de l'Estany.

Jesús és l'anyell que, maltractat, s'humilia i no obrí la boca. Però és també l'Anyell triomfant convertit en pastor dels seus deixebles. L'Església glorirosa és l'esposa de l'Anyell. Feliços els convidats a la seva taula!

Agenda

Lit. hores: Setmana II

19 dilluns

—Sant Màrius, màrtir (†270)
—Santa Pia, màrtir
Hebreus 5,1-10 / Salm 109 /
Marc 2,18-22

20 dimarts

—Sant Sebastià, màrtir (256-288)
—Sant Fabià, papa i màrtir
Hebreus 6,10-20 / Salm 110 /
Marc 2,23-28

21 dimecres

—Sant Fructuós, bisbe, i els seus diques Auguri i Eulogi, màrtirs (†259)
Hebreus 10,32-36 / Salm 33 /
Joan 17,11-19

22 dijous

—Sant Vicenç, diaca (s.III)
—Santa Agnès, verge i màrtir (†304)
Hebreus 7,25-8,6 / Salm 39 /
Marc 3,7-12

23 divendres

—Sant Ildefons, bisbe (606-667)
—Sant Francesc Gil de Frederic, màrtir (†1745)
Hebreus 8,6-13 / Salm 84 /
Marc 3,13-19

24 dissabte

—Sant Francesc de Sales, bisbe i doctor de l'Església (1567-1622)
Hebreus 9,2-3.11-14 / Salm 46 /
Marc 3,20-21

25 diumenge III de durant l'any / Cicle B

—La Conversió de Sant Pau, apòstol
—Santa Elvira, verge (s.XII)
Jonàs 3,1-5,10 / Salm 24 / 1Corintis 7,29-31 / Marc 1,14-20

Treballar per la família és un repte pastoral urgent

Ramon Guzman Salgueda i M.Teresa Serradell Quer, delegats episcopals per a la Família i la Vida

Formen part de la delegació des de l'any 2005, quan la va constituir el senyor bisbe, i en són els delegats des del 2012.

Quins són els objectius de la delegació?

Són els següents: difondre el missatge eclesial sobre el matrimoni, la família i la promoció i defensa de la vida humana; preparar per al matrimoni catòlic; atendre pastoralment els matrimonis i les famílies; promoure la formació d'agents de pastoral matrimonial i familiar; organitzar jornades diocesanes relatives a la família i participar en els organismes eclesials de comunió entre les diòcesis.

Què ofereix des de la delegació?

Des de fa cinc anys impartim els cursos de preparació al matrimoni

a les parròquies que ho demanen, intentem que es puguin fer a nivell d'arxiprestat en alguna parròquia gran que pugui aglutinar les altres parròquies properes. Aquests últims anys hem fet cursos a Sant Hipòlit de Voltregà, Ripoll, Aiguafreda, Sant Vicenç de Castellet, els Hostalets de Balenyà i Vic. A Manresa i Igualada també han fet aquesta formació els acollidors de promesos que hi ha a la diòcesi. Volem aprofitar l'ocasió de la preparació al matrimoni per part dels promesos perquè esdevingui una trobada joiosa amb l'amor de Déu i amb l'Església, ajudar-los a descobrir la bellesa de l'amor veritable i que l'amor humà en clau cristiana té una resposta meravellosa dins l'Església. També hem fet algunes xerrades a parets de nens de catequesi en alguna parròquia o trobada

Ramon Guzman Salgueda i M. Teresa Serradell Quer són de Sant Quirze de Besora, fa trenta-cinc anys que són casats i tenen quatre fills i dos néts. En Ramon és llicenciat en ciències físiques i treballa de professor i la M. Teresa és diplomada en infermeria i en podologia i treballa de podòloga.

Recés d'Advent

El passat Advent un estol de joves va voler-se preparar per a la celebració de Nadal amb un dia de recés espiritual, que va tenir lloc a la Llar del Sant Crist d'Igualada.

Aquest recés fou predicat per P. Francesc Sánchez Mogena, superior de la comunitat de PP. Caputxins d'Igualada.

Ha estat una activitat més de les que realitza anualment la Delegació Diocesana de Joventut.

5 –notícies del bisbat

familiar que ens ho han demanat.

Com aplicareu el pla diocesà de pastoral actualment vigent?

Donada la importància que té la família per a la societat, treballar per la família és un repte pastoral urgent que tenim a la delegació i que hem d'assumir tots. Hem d'acompanyar les famílies en les dificultats en què es troben immerses avui, ja siguin de trencament, de relació amb els fills, de falta de treball...; que trobin en l'Església un suport real, que els ajudem a viure en el seu si l'amor de Déu i que esdevinguin veritables Esglésies domèstiques. Volem oferir en un futur, esperem que no molt llunyà, un espai físic on trobar presència de la delegació, on les famílies es puguin adreçar per cercar ajuda, una resposta a qualsevol problema que tinguin (problemes de convivència, noies en risc d'avortament o que hagin avortat, etc.), per tal de poder posar en marxa un Centre d'Orientació Familiar (COF), que és un servei diocesà d'atenció integral i especialitzada a les famílies. Una altra inici-

ativa molt positiva, que esperem poder portar al nostre bisbat al llarg de la vigència de l'actual pla diocesà de pastoral, és el Projecte Raquel, que és la resposta de l'Església catòlica davant el drama de l'avortament; un projecte que vol oferir un camí d'esperança, de reconciliació i de guarició. En concret, és una organització diocesana formada per una xarxa de sacerdots, psicòlegs, psiquiatres i orientadors especialment preparats per a oferir una atenció personalitzada després d'un avortament.

Quins consells donaríeu a les famílies per a viure la fe?

No sé si ens atrevim a dir-ne consells. A causa de les dificultats que avui trobem moltes famílies en relació a la pràctica religiosa dels nostres fills, el més important és que els fills vegin que els pares s'estimen molt, ja que és el primer lloc on descobriran què és estimar, que ells se sentin estimats tal com són; en la família tots ens sentim acceptats per ser qui som, no per ser com som. Que es parli de

Déu en el dia a dia de la família, que hi sigui present, quan ens llevem al matí, en començar els àpats, donant gràcies per una cosa bona que ha passat en la família, pregant per un amic o un familiar amb problemes; que de manera natural els fills vegin que Déu forma part de la nostra vida. Que vegin que l'Eucaristia per a nosaltres és quelcom més que complir un precepte, que és la nostra principal ajuda per a la vida de la fe i finalment que la nostra manera de viure sigui coherent amb el que diem tant en l'àmbit laboral, de relació, com d'ajuda als altres, en la manera de cuidar els avis... Que siguem capaços de donar un bon testimoniatge, malgrat els nostres mancaments, que vegin que sabem demanar perdó quan hem fallat i perdonar quan ells fallen.

Per acabar us diríem que els encomanem a Déu, no perdem ni l'esperança ni la confiança. Com em deia fa pocs dies un sacerdot: «Déu no us abandonarà mai.»

Vots perpetus d'un caputxí

Fra Juan Felipe Ramírez va emetre els seus vots perpetus com a caputxí el dia 7 de desembre, vigília de la Puríssima, en presència del provincial caputxí a Igualada. Amb quaranta-dos anys, va dir un sí definitiu; un sí que per a ell representa «la donació a Déu i a la fraternitat». Una decisió –la d'optar per la vida caputxina– que, per a ell, és un gran regal i que el porta a afirmar que «li ofereix totes les possibilitats per a ser feliç».

Octavari de pregària per la unitat dels cristians

Redacció

En l'hemisferi nord l'Octavari de Pregària per la Unitat dels Cristians se celebra tradicionalment del 18 al 25 de gener. Aquestes dates van ser proposades en 1908 per Paul Watson per a cobrir el període entre una festa de sant Pere i una de sant Pau, que tenen un profund significat. A l'hemisferi sud, aquest octavari se sol celebrar al voltant de la Pentecosta.

Els dos organismes copatrocinadors de l'Octavari de Pregària van convidar el Consell Nacional d'Esglésies Cristianes del Brasil (CONIC) a preparar els materials d'enguany. Per a elaborar-los, el CONIC va crear un grup format per representants de les Esglésies membres del consell i d'organitzacions ecumèniques. Aquest grup es va reunir pel febrer i per l'abril del 2012 i va acabar la seva comesa el mes de juliol.

La realitat del Brasil

El Brasil pot ser considerat un país molt religiós. És conegut tradicionalment com un país en el qual una certa «cordialitat» caracteritza les relacions entre les classes socials i els grups ètnics. No obstant això, el Brasil està ara travessant una etapa de creixent intolerància, que es manifesta en els alts índexs de violència, especialment contra les minories i els grups més vulnerables. Aquesta intolerància havia romàs latent durant molt temps. Però es va tornar més visible,

revelant l'existència d'un Brasil diferent, quan el 12 d'octubre de 1995, en la festa de Nostra Senyora d'Aparecida, la patrona del país, un dels bisbes d'una Església neopentecostal va donar una puntada de peu a una estàtua de la patrona durant un programa televisiu emès a nivell nacional. Des d'aquell moment han tingut lloc altres actes d'intolerància religiosa amb base cristiana. També han tingut lloc actes semblats d'intolerància cristiana envers altres tradicions religioses, especialment les tradicions afrobrasileres i indígenes.

La lògica que hi ha darrere aquest tipus de conductes és la competència pel mercat religiós. D'una manera creixent, al Brasil alguns grups cristians han adoptat una actitud competitiva envers els altres, maldant per tenir més espai en els mitjans de comunicació social, més membres nous i més ajuda pública per a organitzar els seus grans esdeveniments. El papa Francesc fa referència a aquest mateix fenomen quan escriu: «La mundanitat espiritual porta alguns cristians a estar en guerra contra altres cristians que s'interposen en la seva recerca de poder, prestigi o seguretat econòmica» (*Evangelii gaudium*, 98).

Aquesta situació de competència religiosa ha afectat la vida de les confessions cristianes tradicionals, que han experimentat una reducció o estancament del nombre dels seus fidels. Una raó més per a pregar per la unitat.

L'article

Després de Nadal

Pere Oliva, prev.

Hem celebrat les festes nadalenques. Nadal és l'expressió visible de la fidelitat de Déu. El món, la història, la humanitat seran els camps adequats, el terreny adobat perquè el Sant dels Sants hi acampi, sense voluntat d'imposició ni de conquesta, sinó més aviat mogut per la voluntat de la redempció de la humanitat.

I aquesta expressió de la fidelitat divina és conseqüència del voler del Pare. Déu acampa enmig nostre per alliberar-nos, salvar-nos, redimir-nos. Dit d'una altra manera, perquè assolim una vida que ens dignifiqui com a persones, perquè emprenguem un camí de bondat i de pau que ens porta a garantir una vida nova. Una vida nova que estrenarà el Fill per a tots, i vol omplir-nos de veritables dons; ens inunda així amb virtuts mai pensades per a la persona humana.

La gràcia de Déu que es dona i la llibertat de la persona s'agermanen. Es donen la mà per conduir la persona humana pel veritable camí dels fills i filles. I aquest camí de gratuïta filiació per part de Déu suggereix necessàriament en la persona humana el necessari rostre de la fraternitat. Fills i germans.

Nadal és un repàs de la condició humana, perquè és la proximitat de Déu que ve a visitar-nos per alliberar-nos... I així, contemplant l'Infant de Betlem, deixant-nos portar pels camins del pessebre, seduïts pels llums i colors amb què adornem les nits dels nostres pobles... ens anem descobrint nosaltres mateixos. Deu ser per això que aquests dies es desvetllen els sentiments de bondat i de pau; deu ser per això que els gestos solidaris envers els qui tenim propers afloren amb generositat més convençuda.

Déu ser per això que, celebrant la litúrgia nadalenca, resseguint els textos de la paraula de Déu d'aquests dies i donant-nos a la vida de família quan hi ha l'àmbit idoni i concedint un protagonisme als infants, acabem esdevenint més autènticament humans. És la fidelitat de Déu la que va treballant en nosaltres si, lliurement, acollim el seu do.

Jesucrist, el Fill estimat del Pare, és el gran regal de Nadal que ens és atorgat per a comprometre'ns pel combat a favor de la vida autèntica.

Una vida mai marcada per la indiferència. Un combat que fem armats amb la sobrietat, la justícia i la pietat. I amb una determinació a la vida: «apassionats per fer el bé» (Tt 2,14).

El llibre

La ley de Dios

Paul Beauchamp

Monte Carmelo, 20 euros. D'una muntanya a l'altra, d'un Testament a l'altre; en aquestes pàgines Paul Beauchamp, reconegut exegeta que va saber conjugar el coneixement de la Bíblia amb el coneixement de l'home, exposa aquella novetat que en la muntanya de Galilea va portar a plenitud la revelació de Déu sobre la muntanya del Sinaí.

El lector trobarà en aquestes pàgines una suggeridora lectura de la Sagrada Escripura que, partint de Crist, és capaç de projectar llum palesa sobre la pregunta pel camí de la felicitat o la resposta de la revelació divina a tal pregunta.

Paul Beauchamp era un jesuïta, un dels pares de la teologia bíblica. Va néixer a Tours en 1924. Després d'un temps a la Xina, treballà en els instituts bíblics de Jerusalem i de Roma. Després va tornar a França per dedicar-se a la docència envers diverses generacions d'estudiants de teologia.

Acollir el do de la unitat visible

Romà Casanova, bisbe de Vic

L'Octavari de Pregària per la Unitat dels Cristians és una bona ocasió per a tornar a desvetllar en el nostre cor de cristians el desig de la unitat de tots els qui creiem en Crist, tots els qui en diferents Esglésies i Comunitats cristianes confessem Crist, el Fill de Déu i Salvador de la humanitat. Aquesta cita anual és expressió de la nostra confiança en el poder de l'oració i el nostre desig d'acollir, quan el Senyor vulgui, pels mitjans que ell vulgui i com ell vulgui, el do de la plena unitat visible de tots els cristians. El desig de la unitat, així com la pregària per la unitat, són signes clars de la nostra autèntica fe cristiana. No podria pas ser de cap altra manera, ja que la unitat dels cristians és expressió clara de Jesús en pregària al Pare: *Que tots siguin u, com vós, Pare, esteu en mi i jo en vós. Que també ells estiguin en nosaltres, perquè el món cregui que vós m'heu enviat* (Jn 17,21).

La unitat dels cristians té també una clara implicació missionera i evangelitzadora, com el mateix Jesús expressa en la pregària abans esmentada. La fe en Crist ens ha de fer mirar tots els nostres germans d'altres Esglésies o Comunitats com el que són: germans. L'actitud pròpia del cristià ha de ser la de reconèixer el do de Déu i les riqueses i valors que són presents en els altres germans de confessions cristianes diferents de nosaltres. A més,

a ser capaços de crear espais per a poder compartir els dons i a adonar-nos que la diversitat no és una amenaça, sinó que pot convertir-se en una riquesa. La germanor pròpia que neix de la fe en Crist és condició indispensable per a poder anunciar-lo de manera creïble.

El desig de la unitat, així com la pregària per la unitat, són signes clars de la nostra autèntica fe cristiana

Un esdeveniment de molta transcendència ecumènica que ha tingut lloc durant l'any passat i que cal tenir present és el pelegrinatge del sant pare Francesc a Terra Santa en ocasió del 50è aniversari de la trobada a Jerusalem entre el papa Pau VI i el patriarca Atenàgoras. En la declaració conjunta de Francesc i el patriarca ecumènic Bartomeu I s'afirma entre altres coses: «Esperem amb impaciència que arribi el dia en què finalment participem junts en el banquet eucarístic. Com a cristians, som cridats a preparar-nos per a rebre aquest do de la comunió eucarística mitjançant la confessió de l'única fe, la pregària constant, la conversió interior, la vida nova i el diàleg fratern. Fins a arribar a aquesta esperada meta, manifestarem al món l'amor de Déu, que ens identifica com a veritables deixebles de Jesucrist» (cf. Jn 13,35).

